

Посвећеност белом везу

Белим везом, познатим и као ришеље, пензионерка Марица Хаџибабић украшава памучна платна. Пре неколико месеци на радионици у Манаковој кући, коју је организовао Етнографски музеј, научила је и златовез, који се сматра круном веза.

Проверавајући колико је савладала лекције, урадила је недавно минијатуру по узору на Јефимијину Похвалу светом кнезу Лазару.

– Ово дело непролазне вредности видела сам на изложби у Музеју Српске православне цркве и желела сам да макар делић тога пренесем на платно. Мој рад краси осам почетних редова ове Јефимијине похвале са веженим рамом. Величина рада је десет пута десет центиметара. Имала сам намеру и да учествујем на годишњем конкур-

Оно по чему је Марица одавно призна- та јесте посвећеност белом везу. Радове искључиво поклања црквама и манастирима. Двдесетак их је даровала Хиландару.

Присећа се да је прво што је извезла био крст са главне иконе у фурушкогорском манастиру Велика Ремета. Шему крста из ове светиње уз благослов игумана Стефана везиља је пренела на столњаке који сада красе и неке православне храмове у иностранству.

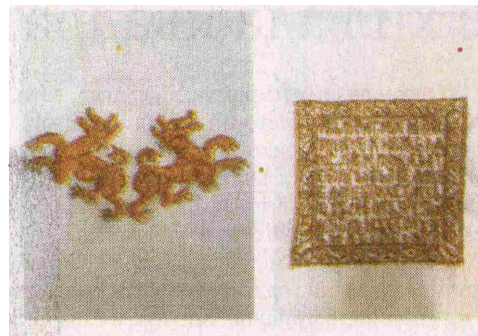
– У овом раду потребни су стрпљење и прецизност. То потврђује чињеница да отвор на платну пречника једног милиметра педесет пута мора да се боцне иглом. За један рад средње величине утроши се око 300 сати рада, од чега се на прстима често направе ране – додаје Хаџибабићева и напомиње да од материјала и „алата“ користи пунији конац за ручно шивење, иглу и маказице. Шема се на платно, како појашњава, пресликава индигом, и то део по део до жељене величине. Може да се

Фотографије Душан Хаџибабић

Марица Хаџибабић

су „Сто жена – сто минијатура“ Удружења „Етно мрежа“. Тим поводом сам ових дана извезла и мотив – два змаја са огртача кнеза Лазара, такође по узору на приказани експонат у Музеју СПЦ-а. Али ванредно стање уведено због вируса корона стопирало је учешће на конкурс, али не и моју намеру да радим оно што највише волим, а то је да везем – каже ова марљива жена, некадашња економисткиња. Њој подршку у раду даје супруг Душан, лекар у пензији.

примењује метод исецања, пазећи да се маказицама не оштети нит. А користе се и технике подвизања – платно се подвиге, а онда се обрађују отвори на њему. Материјал је током веза затегнут на дрвеном раму. За Марицу се с правом може рећи и да је уметница јер је своја дела излагала у Манаковој кући и у Музеју града Новог Сада у Сремским Карловцима.

Најбоље доба за рад је вече, закључује пензионерка, јер преко дана меси и кува. Њено четворо унучића највише воле бакин куглоф, али због новонастале ситуације, имајући одговорност према свом здрављу и здрављу других људи, она и њен муж са најмилијима се окупљају виртуелно.

Модерне технологије овај брачни пар са Чукарице увелико користи. У сталном је контакту са ћеркином шесточланом породицом у другом крају града, као и са сином, снајом и њихово двоје деце у Америци.

А. К.